ולגורן יפה סלע אסור להנות הימנו א אבל אם שכרו מהיום בדינר ליום ולגורן יפה סלע מותר ואי ס"ד כור בשלשים סאה בסלע אני מוכר לך ראשון ראשון קנה ה"ג קמא קמא מיפסק פסק ואסור להנות הימנו מדינר ליום ולגורן יפה סלע מותר אמאי והא אגר נטר לי הוא אמר רבא ותסברא זלזולי בשכירות מי אסיר מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא רישא דלא קא עביד בהדיה מהשתא מיחזי כי אגר נטר לי סיפא דקא עביד בהדיה מהשתא לא מיחזי כי אגר נטר לי: ואם היה מחובר בקרקע ותלש כל שהוא קנה: משום דתלש כל שהוא קנה אמר רב ששת ב הכא במאי עסקינן דאמר ליה לך יפה לך קרקע כל שהוא וקני כל מה שעליה: **מתני'** ג המוכר יין ושמן לחבירו והוקרו או שהוזלו אם עד שלא נתמלאת המדה למוכר משנתמלאת המדה ללוקח ד ואם היה סרסור ביניהן נשברה החבית נשברה לסרסור (א) ה וחייב להטיף לו שלש טיפין הרכינה ומיצית הרי הוא של מוכר ו והחנווני אינו חייב להטיף שלש טיפין רבי יהודה אומר ערב שבת עם חשכה פטור: **גמ'** ז הא מדה דמאן אילימא מדה דלוקח עד שלא נתמלאת מדה למוכר מדה דלוקח היא ואלא מדה דמוכר משנתמלאת מדה ללוקח מדה דמוכר היא אמר ר' אלעא ח במדת סרסור והא מדקתני סיפא ואם היה סרסור ביניהם נשברה החבית נשברה לסרסור מכלל דרישא לאו בסרסור עסקינן רישא מדה בלא סרסור סיפא ט בסרסור עצמו: הרכינה ומיצית הרי הוא של מוכר: (ב) כי סליק רבי אלעזר אשכחיה לזעירי אמר ליה מי כאן תנא דאתנייה רב מדות אחוייה רב יצחק בר אבדימי א"ל מאי קא קשיא לך דתנן הרכינה ומיצית הרי הוא של מוכר והתנן

לך ויפה לך קרקע כל שהוא וקני כל מה שעליה. כלומר החזק בקרקע ע"י יפוי א דהוי כעין נעל וגדר כל שהוא ותהא שאולה לך להיות כחלרך לענין זה שתקנה מה שעליה:

המוכר יין ושמן לחבירו והוקרו והוזלו. נלמ דוקא הוקרו והוזלו אבל שאין דרך לחזור בחנם: **נשברה** לסרסור. פי' הקונטרס לפי שהסרסור קנאה לעצמו וחוזר ומוכר לנעל הבית ותימה דאם כן אמאי נקט נשברה ונשבר יוקרא וזולא דאיירי בה ריש"א הוי ליה למימר היה סרסור ביניהן והוקרו והוזלו ופי' ריב"ם היה סרסור ביניהם ומדד להן כדרך סרסורים שמודדין בשכר שנותנין להן ב ונשברה החבית ע"י מדידה נשברה לסרסור וכגון שלא היה מחמת אונס אלא ע"י שלא נזהר יפה במדידה ג:

מי כאן תנא דאתנייה רב מדות. רבינו שמואל מגיה דאתנייה רב כלומר ששנה לו רב מדות משום דקשיא לי' היאך יתכן שהיה רבו של רב והא בימי רבא הוה כדאמרינן ביבמות (דף ג. ושם ד"ה דאמר) אמר רבא אמר לי רב יצחק בר אבדימי ד וקשה לר"ת דבפ' כל הבשר (חולין דף קי. ושם ד"ה איכא) אמר איכא תנא דאתניי' לרב כחל אחוי ליה לרב יצחק בר אבדימי א"ל אני לא שניתי לו כחל כל עיקר ולדבריו הוה לי' למימר ממנו ה) ואמר רבינו תם דשני רב יצחק בר אבדימי הוו חד בימי רבי וחד בימי רבא כדאמרינן בפ' כירה (שבת דף מ:) אמר רב יצחק בר אבדימי פעם אחת נכנסתי אחר רבי לבית המרחץ ואותו היה רבו של רב ומיהו הכא אומר רשב"א דעל כרחך רב יצחק בר אבדימי הוא תלמידו של רב דאי ס"ד רבו של רב ה) היכי קאמר לר"א הא איתמר עלה אמר ר' אבהו ו) (א"ר יוחנן) והא אפי' ר' יוחנן היה רבו של רבי אבהו היה קורא את רב שהיה תלמידו של רב יצחק בר אבדימי רבינו כדאמרי' ז) בגלו טריפות (חולין דף נד): והתנן

מסורת הש"ס

(א) חולין דף קי., ב) ל"ל שביעית, ג) [דלקן שנומו. רש"ן], ד) **שייך לע"ב, ה)** [ועי' תוס' יבמות ג. ד"ה דאמר וכו'], ו) [ולפנינו ליתא], ז) [שם לא נמצא כלל ואפשר דל"ל בגיר הנשם לה: וע"ע תוס' כתובות טו. ד"ה אמר ותוס' חולין קי. ד"ה איכא],

הגהות הב"ח

(א) בבשנה נשברה לסרסור הרכינה ומיצת הרי הוא של מוכר וחייב להטיף לו שלש טיפין והחנוני אינו חייב להטיף לו שלש: (ב) רשב"ם ד"ה אסור וכו' שלא יהיום גימות הגורן: (ג) ד"ה לך ויפה וכו' קלא ותתכין (לקוטו) מז"מ וע"ב ל"ל לנקות: (ד) ד"ה עד שלא וכו' וטעם כדפרישית התם: (ה) תוס' ד"ה מי וכו' רבו של רב היאך קאמר:

מוסף תוספות

א. במכוש כל שהוא. שם. ב. לפיכך הסרסור חייב בשמירת החביות כדין שומר שכר. שם. ג. כעין גניבה ואבידה. ואשמועינן דאע"פ שלא פירשו לו שהם נותנים לו שכר על שמירת החבית אלא על המדידה הרי הוא נעשה שומר שכר. שם. ד. ואין יתכן וכו' שהיה חי עד רבא, והלא ביום שמת רב יהודה שהיה תלמידו של רב נולד רבא. תוס' חולין קי.

פי' רשב"ם העקרי

מתני' המוכר יין ושמן לחבירו. ה"ה לפירות ומשום סיפא דבני לאשמועינן חייב להטיף לו שלש טיפין נקט יין ושמן: **והוקרו או שהוזלו.** אחר פיסוק למיס: **עד שלא נתמלאת המדה נמוכר.** דבמדה שאינה של שניהם יש חילוק בין נתמלאת המדה ללא נתמלאת וטעמא כדפרישית התם [לעיל פה.] משנתמלאת המדה הוקרו ללוקח דהשתא הוי"ל כליו וקני בסימטא ומאכר שהיא של שניהם: **היה סרסור ביניהם.** והמדה לאחר שנתמלאת המדה לא היה אלא בסרסור ולא בלוקח: **הרכינה.** הטה על צדה לאחר שעירה ממנה את היין או השמן והטיף שלשה טיפין ללוקח: **ומיצה.** שנתאסף מיצוי המדה לשולי הכלי במקום אחד הרי הוא של מוכר ולא של לוקח דמתיאש בכך כדאמרי' בגמרא [ע"ב]: **וחייב המוכר להטיף שלשה טיפין.** מן הדבוק בדופני המדה לכליו של לוקח לאחר שעירה ממנה את היין והשמן לכליו של לוקח: **החנוני.** מרוח הוא שמוכר כל שעה ולא הזקיקוהו להטיף שלשה טיפין דאין לו פנאי: **ר' יהודה אומר הו.** בגמ' [ע"ב] בעי מי אריאש קאי מי אטיפא קאי: [גמ'] **אילימא מדה דלוקח.** ומשום הכי קתני נתמלאת המדה ללוקח: **לא"ה עד שלא נתמלאת המדה.** נמי אמאי למוכר ליקני ליה נמי כליו של לוקח כדאמר' לעיל [פה.] אם היתה מדה של אחד מהן דאשון דאשון [פו:] להיות דל"ל דאוקימנא [פו:] מדד [והמיה] ע"ג סימטא לא קנה וכ"ש שהיה בכליו למוכר. ואפי' אח"ל דברשות אחד מהן מיירי הא מיבעיא לן לעיל [פה:] אם הכלי חשוב הספקת רשות או לא ולא איפשיטא וא"כ תפשטו ממתני' דכלי מדות במוכרין עד שלא נתמלאת המדה כו' בד"א במדה שאינה של שניהם אבל אם היתה כו': **ריש"א.** שהשאיל להם מדמו בלא סרסור כלומר שלא היה הוא לשם ואתא לאשמועינן דלאו שליחותיה דסרסור קא עביד לוקח ואע"ג שדרך סרסור למדוד במדתו ולהשתכר בלוקח הלוקח ממנו הנ"מ בשינוי בשעת מדידה אבל הכא היכא דליתיה לא קני שהרי עכשיו אין הלוקח קונה ממנו אלא מן המוכר: **סיפא.** בסרסור עצמו לשם והמדה שלו דזבין ממוכר ומזבין ללוקח הלכך נשברה לסרסור דראשון דאשון קנה כדתניא גמי לעיל [שם] ואם היתה מדה של אחד מהן כו': נראה לי דה"ג **מי כאן תנא דאתנייה רב מדות.** היא כאן בארץ ישראל שוש תנא שונה משניות וברייתות ששנה לו רב מדות מתני' דמיירי בדין מדות: **והתנן.** גבי מפרישי תרומה שתי מדות ממאה אם הרכינה בעל הבית לאותה מדה שמדד בה התרומה ומילת הרי הוא של תרומה ונותנו לכהן ובמתניתין גמי תיהוי של לוקח: משוש

מיירי כלל. ומתרץ רישא מיירי במדה של סרסור ובלא סרסור דאין הסרסור מודד גמי במדת סרסור ובסרסור עצמו דאיהו מודד להכי נשברה החבית נשברה לסרסור: לרב מדות. מתני' דהכא אלא בעה"ב וסיפא מיירי

עין משפט נר מצוה

קג א מיי' פ"ז מהל' מלוה ולוה הל' יב סמג לאוין קלט טוש"ע יו"ד סי' קעו סעיף מ:

קד ב מיי' פ"ג מהל' מכירה הלכה יח:

קה ג מיי' פ"ד מהל' מכירה הל' מ ועיין בהשגות סמג עשין פב טוש"ע מ"מ סי' ר ס"ע:

קו ד מיי' פ"ג מהלכות שלוחין ושותפין הל' ז סמג שם טוש"ע מ"מ סי' קפה סעיף ז:

קז ה ו טוש"ע מ"מ סי' רלח סעיף ז:

קח ז מיי' פ"ד מהל' מכירה הל' מ סמג עשין פב טוש"ע מ"מ סי' ר סעיף ט:

קט ח מיי' פ"ג מהל' שלוחין הל' ז סמג שם טוש"ע מ"מ סי' קפה סעיף ז:

רבינו גרשום

אסור. דמיחזי כרבית שבשכר שמקדים שכרו וממתין לו עד אותו זמן מיקל לו בשכרו. אבל אם אמר לו אני אשכירך בדינר היום כמו ששוה מלאכתך עכשיו ואתן לך דינר מותר לעשות כן אע"פ דלגורן מלאכתו יפה סלע. ולטעמך אם איתא דראשון ראשון קנה האי פועל כל יום ויום דומה כשנתות ולערב קנה שכירות של כל יום. כיון דיכול לחזור בו בכל ערב וערב מה שמקיל לו בשכירותו שיכול ליטול בגורן מאחרים דמי כמאן דהיכי ליה רבית האי פועל בההיא הנאה דקא יהיב ליה השתא מלאכה שלא בזמן גורן ואמאי מותר: אמר רבא ותסברא. דהוי רבית כי האי גוונא וכי לזלזולי בשכירות. אם פועל מקיל ומזלזל בשכירותו ומשכיר עצמו בפחות מפועלים אחרים אסור ודאי אינו אסור ולא קשיא לרב ושמואל. ומקשה כיון דאמרת דלזלזולי בשכירות לא אסור א"כ מאי שנא רישא מסיפא דברישא קאמר אסור. היינו טעמא רישא כיון דלא עביד בהדיה דבעל הבית השתא מלאכה אבל מתנה עמו בשכירות דהשתא שיעש עמו לגורן ומלוהו שכרו עד הגורן מיחזי כי אגר [נטר] ליה פועל דנטר וממתין לו עד הגורן. וסיפא הואיל דעבד מלאכה כל יומא עד הגורן לא מיחזי כאגר נטר ליה: **פים'** לך ויפה לי שם במקום הפשתן קרקע כל שהוא תלוש העשבים ויפהו וקנהו לי ובההיא הנאה קנה לך שאר הקרקע לקנות (יד) הפשתן שעליה: **פים'** עד שלא נתמלאת המדה למוכר דיכול לחזור בו. אבל משנתמלאת מדה ללוקח ברשות לוקח היא ואין יכול לחזור בה המוכר. ואם היה סרסור ביניהן שהסרסור קונה מבעל הבית ומוכר ללוקח בריוח ועד שהוא מודד לו נשברה החבית בידו נשברה לסרסור ומשלם הסרסור. והמוכר יין ושמן חייב להטיף לו המוכר ג' טיפין. ללוקח אחרי שמריק לו הכלי. ואם אחר שהטיף לו הג' טיפין הרכינה המדה שהטה אותה אצל הכותל ומיצית שנתמצה השיור שבתוכה ונתקבץ למקום אחד אותו המיצוי הרי הוא של מוכר. והחנוני שטרוד הוא אינו חייב להטיף ג' טיפין ללוקח. וכן בעל הבית ערב שבת עם חשיכה פטור מלהטיף ג' טיפין לפי שטרוד הוא לצורך שבת. הא מדה דלוקח הוא וראשון ראשון קנה: הכא במדת סרסור עסקינן שהשאילה לשניהן. מכלל דרישא לאו במדת סרסור אלא בעה"ב וסיפא מיירי במדת סרסור ובסרסור עצמו דאיהו מודד להכי נשברה החבית נשברה לסרסור: לרב מדות. מתני' דהכא

מסורת הש"ס

מוקמינן למתני' דהא קתמא קתני דבכל עניני' קנה מוכר כל זמן שלא נתמלאת המדה ואפי' היכא דל"ל דין בשנים עשר סלעים לוג בסלע אמאי מוכר לך ה"ג הוה בסלע לוג: **מדה דמוכר היא.** ואמאי קנה לוקח דמתני' אפי' בסימטא מיירי ובסימטא לא קני לוקח בלא כליו מו עד שימשוך מו יגביה כדאמרינן [פד:] מדד [והמיה] ע"ג סימטא לא קנה וכ"ש שהיה בכליו דמוכר. ואפי' אח"ל דברשות אחד מהן מיירי הא מיבעיא לן לעיל [פה:] אם הכלי חשוב הספקת רשות או לא ולא איפשיטא וא"כ תפשטו ממתני' דכלי מדות במוכרין עד שלא נתמלאת המדה כו' בד"א במדה שאינה של שניהם אבל אם היתה כו': **ריש"א.** שהשאיל להם מדמו בלא סרסור כלומר שלא היה הוא לשם ואתא לאשמועינן דלאו שליחותיה דסרסור קא עביד לוקח ואע"ג שדרך סרסור למדוד במדתו ולהשתכר בלוקח הלוקח ממנו הנ"מ בשינוי בשעת מדידה אבל הכא היכא דליתיה לא קני שהרי עכשיו אין הלוקח קונה ממנו אלא מן המוכר: **סיפא.** בסרסור עצמו לשם והמדה שלו דזבין ממוכר ומזבין ללוקח הלכך נשברה לסרסור דראשון דאשון קנה כדתניא גמי לעיל [שם] ואם היתה מדה של אחד מהן כו': נראה לי דה"ג **מי כאן תנא דאתנייה רב מדות.** היא כאן בארץ ישראל שוש תנא שונה משניות וברייתות דמתני' דמיירי בדין מדות: **והתנן.** גבי מפרישי תרומה שתי מדות ממאה אם הרכינה בעל הבית לאותה מדה שמדד בה התרומה ומילת הרי הוא של תרומה ונותנו לכהן ובמתניתין גמי תיהוי של לוקח: משוש

בכל הדפסים השמיטו בטעות פירוש הרשב"ם העיקרי מכאן עד דף פ"ט ע"ב ד"ה ת"ר אין עושין את המתק לידו כו' וכן לקמן מן דף ק"ל ע"ב ד"ה אין למדין הלכה כו' עד קל"ח ע"ב פשיטא בנו ואחר. ותמהנו הכיצד פי' אחר כמ"ש בדף פ"ט ע"א בהערה לפי' הרשב"ם בסוף העמוד. וח"ל בפי' זה העמוד יש פרשות נכריות כו' וכן יש עוד שלש הלכות כו'. כ"ז נעשה בד' ווייעלא שנת רפ"ח ואתריו נגרלו כל הדפוסים. ואנחנו רואים להדפים במקומות הנ"ל גם את פי' הרשב"ם העקרי כמ"ש בדפוס פיזרו בשנת רע"ח וכדומה מתוס' רי"ד שמביא פי' ההוא בשם הרשב"ם בדף פ"ח ע"א ד"ה אמר משום דגמר בנבו. ובדף פ"ט ע"ב ד"ה כך אמרו לעהין טומאתן. כ"ז הוכיח בפ' ד"ם בהקדמת מס' זו וכתב שגם בפי' הרמב"ד כ"ש שביהו מביא את הפי' הזה בשם הרשב"ם וכ"ה ברש"י שבריי"ף כו'. ע"ש וכ"ז לא השמטנו גם את הפי' שנדפס בכל הדפוסים. ומשנה לא זזה ממקומה.

והתנן הרכינה ומיצה הרי היא של תרומה. תימה אמאי הוי של תרומה והא אינו חייב לתרום אלא אחד מן נ' א"כ כמו אותן מדות של חולין תהיה של תרומה ושל חולין היו בלא הרכינה ומילה וי"ל דכשקרא שם על אותה מדה גמר בדעתו שתהיה כולה תרומה עם המילוי [א] ודוקא בתרומה אמר הרכינה ומילה הוי תרומה [ב] אבל לענין מעשרות לא דהמרבה במעשרות מעשרותיו מקולקלין: **משום יאוש בעלים נגעו.** הוי מלי לשנויי דהוי תרומה משום דאין ברירה דכשקרא שם אין ידוע איזה יהא למטה:

אלא צלוחית אבדה מדעת היא.

ואע"ג דפונדין נמי אבדה מדעת היא שמשלחו ביד תינוק מ"מ [ג] כיון שהפונדין של בעל הבית נשאר ביד החנווני אינו פוטרו עד שיביאו לידו שוב פונדין שמן ואיסר [ד] ואם היה מחזיר אותו פונדין עצמו לתינוק אכי נמי דהוה פטור [ה]: **וכגון שנטלה** חנווני על מנת לבקרה כדשמואל כו'. וסיפא דקתני ומודים חכמים לרבי יהודה בזמן שהצלוחית ביד תינוק דפטור לאו דוקא ביד תינוק אלא אפי' נטלה נמי ע"מ שלא לבקרה: **הלוקח** כלי מבית האומן ע"מ לבקרו ונאנס בידו חייב.

לכאורה נראה דחייב משום דחשיב כשואל דס"פ ד' נדרים (נדרים דף לא.) מפרש טעמא דשמואל דקסבר הנאת לוקח היא [ו] היינו כשואל שכל ההנאה שלו ועוד דבפ' האומנין (ב"מ דף פ:) גבי הא דאמר רב חסדא לא שנו הא דקתני שלחה ומתה חייב [ז] אלא כשהחזיר בתוך ימי שאלתה אבל לאחר ימי שאלתה פטור ומסיק אמימר דמסתברא דפטור משואל וחייב כנושא שכר הואיל ונהנה מהנה [ח] תניא כוותיה [דתמימר] הלוקח כלי מבית האומן כו' ונאנסו בהליכה חייב בחזירה פטור מפני שהוא כנושא שכר פירוש לכך פטור (ט) בחזירה כשנאנסו שאינו אלא שומר שכר ומדמייתי מינה אהא דהחזירה לאחר ימי שאלתה משמע דהא דקתני נאנסו בהליכה חייב דהוי מטעם שואל א"כ מילתיה דשמואל נמי הוי מטעם שואל דהא מההיא ברייתא מייתי בנדרים (שם:) סייעתא לשמואל מיהו רש"י פירש בב"מ (שם) דנאנסו בהליכה חייב משום דחשיב כלוקח [ט] ומ"מ מייתי מינה שפיר (י) אההיא דתמימר כי היכי דחשיב ליה ברייתא [דתמימר] הלוקח כלי מבית האומן

[ו] והתנן [א] הרכינה ומיצה הרי זו תרומה א"ל הא איתמר עלה אמר רבי אבהו [ב] משום יאוש בעלים נגעו בה: והחנווני אינו חייב להטיף וכו': איבעיא להו רבי יהודה ארישא קאי ולקולא או דלמא אסיפא קאי ולחומרא ת"ש דתניא רבי יהודה אומר ערב שבת עם חשכה חנווני פטור מפני שחנווני טרוד: **מתני'** [ג] השולח את בנו אצל חנווני [ד] (ופונדין בידו) ומדד לו באיסר שמן ונתן לו את האיסר שבר את הצלוחית ואבד את האיסר חנווני חייב רבי יהודה פוטר שעל מנת כן שלחו ומודים חכמים לר' יהודה בזמן שהצלוחית ביד התינוק ומדד חנווני לתוכה שחנווני פטור: **גמ'** בשלמא באיסר ושמן בהא פליגי דרבנן סברי [ה] לאודועי שדריה ור' יהודה סבר לשדורי ליה שדרי' אלא [ו] שבר צלוחית אבדה מדעת היא אמר רב הושעיא הכא בבעל הבית מוכר צלוחיות עסקינן וכגון שנטלה חנווני על מנת לבקרה וכדשמואל [ז] דאמר [ח] שמואל הנוטל כלי מן האומן על מנת לבקרו ונאנס בידו חייב לימא דשמואל תנאי היא [ט] אלא רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו הכא בחנווני מוכר צלוחיות עסקינן ואזדא רבי יהודה לטעמיה ורבנן לטעמייהו אי הכי אימא סיפא מודים חכמים לר' יהודה בזמן שהצלוחית ביד התינוק ומדד חנווני לתוכה שחנווני פטור והא אמרת לאודועי שדריה אלא אביי בר אבין ור' חנינא בר אבין דאמרי תרוייהו הכא במאי עסקינן

[ז] **משום יאוש בעלים.** שהלוקח מתיאש ומפקיר אותו מילוי מפני שטורח לו להמתין עד שיתמלא אבל [א] תרומה לא שייך יאוש דמ"מ תרומה היא ואסורה לזרים: **אריש קאי.** דקתני חייב להטיף שלא טיפין לעולם ואתא רבי יהודה למימר דבערב שבת אינו חייב: **או אסיפא קאי.** דקתני דחנווני פטור מלהטיף ואתא איהו למימר דאינו פטור אלא בערב שבת עם חשיכה: **ס"ש.** דאסיפא קאי: **מתני'** מלאתי הגהת רבינו זקני אבי אמי מ"כ **השולח בנו אצל חנווני ופונדין בידו.** שהוא שני איסרין להביא לו באיסר שמן ואיסר יתן לו החנווני וכן עשה מדד לו באיסר שמן והאיסר מסר לתינוק להביא לאביו האיסר והשמן. [ד] ומי שמפרש ונתן לו תינוק את האיסר לחנווני וגם מפרש ואבד את האיסר הוא השמן הלקוח באיסר טעות הוא ואינו לשון משנה וגם כשבעל הגמרא תמיה בשלמא באיסר ושמן בהא פליגי מאי קאמר מי איכא פלוגתא באיסר והלא לא אבד אלא השמן ואם תאמר [ה] לתני' לפונדין במתני' לא הולכך שכן דרך רוב סחורותן כי איסרין לא היו מצויין כפונדיונין כמו שנוהגין במחליות שנותן פשוט ומקבל מחלה ואוכל בדמי מחלה. כן פירש זקני מ"כ: **ושבר הינוק את הצלוחית.** ונשפך השמן: **ואבד האיסר.** שנתן לו החנווני עם השמן בדמי הפונדיון שהביא לו: **החנווני חייב לשלם.** הצלוחית והשמן והאיסר וטעמא מפרש בגמ': **שעל מנת כן שלחו.** האב לבן אצל חנווני שימסור החנווני לבן האיסר והשמן: **ומודים חכמים לר' יהודה כו' שחנווני פטור.** בצלוחית לבד אבל בשמן ואיסר חייב [ו]. ה"ג בפי' רבינו חננאל ובספרים ישנים: **גמ' בשלמא באיסר ושמן בהא פליגי כו'.** האיסר שנתן החנווני לתינוק והשמן שבצלוחית: **לאודועיה.** לחנווני שצריך לשמן שדריה האב לבנו כדי שישלח לו חנווני מה שישלח לו על ידי שלוחו פקח ורבי יהודה סבר לשדורי ליה ביד בנו שדריה: **אלא צלוחית.** אמאי חייב חנווני לשלם: **אבדה מדעת היא.** דכי מסרה לתינוק שאינו יודע לשמרה הפקר הוא זה ואינו חושש אם יחזירנה בנו בידו ריקנית אלא שישלח לו החנווני מה שישלח משלו הן שמן הן איסר ביד פקח ופונדיון שנטל בנו בהליכה נהי נמי דאבדה מדעת היא מכל מקום בחזרה יפה מחייבין חכמים הואיל ואמרינן לאודועיה שדריה: **בבעל הבית.** האי שולח בנו מוכר צלוחיות הוא וניחא ליה שיקנה אותה חנווני אם ירצה לקנותה: **שנטלה חנווני.** מיד התינוק: **לבקרה.** [ו] אם שלימה היא על מנת לקנותה: **דשמואל.** היא פלוגתא דרבנן ורבי יהודה דבנטילה קנאה מיד שהרי מסתמא ימצאנה שלימה ויתכוין לקנותה והוא דקיל דמיה כדלקמן [פא.] דקני ליה מיד וכשמחזירה ליד התינוק הרי הוא כמשליכה לאיבוד ונאנס בידו קיימא ביה ולא מיפטר עד שיחזירנה ליד בעלים עצמן שהרי משנטלה נתחייב באחריותה [ז] (ואע"ג דתניא כוותיה דשמואל בפ' ד' נדרים (נדרים לא:) בהליכה חייב כו'): **ע"מ** [ח] **לבדקו.** ולעכבו: **ונאנס בידו.** כגון שנפל מידו ונשבר: **חייב.** והוא דקיל דמיה כדמפרש לקמן דסמכא דעתיה לקנותה אחרי שפסק דמיו ואפילו אם חוזר בו ואומר איני חושש בכלי זה לקנותו ונאנס בידו קודם שהחזירו לבעליו חייב דמלאגביה ע"מ לבדקו ולקנותו אחרי כן הוא דאיחייב ליה באחריותו וכיון דאיחייב באחריותו היכי מיפטר תו עד שיחזירנו לבעליו וה"נ דרבנן מחייבי דשמואל ורבי יהודה לית ליה דשמואל והיינו דקתני סיפא ומודים חכמים לר"י כו' הכי קאמר מודים חכמים לרבי יהודה אם נטלה על מנת שלא לבדקה הרי הוא כאילו נלוחית ביד תינוק ומדד חנווני לתוכה שפטור: **הכא בחנווני מוכר צלוחיות.** והך צלוחית דמתניתין של חנווני היא ששלח לו בעל הבית הדמים ביד בנו לקנות צלוחית ממנו ולהביא בה שמן והלכך האי צלוחית ליכא אבדה מדעת: **דרבנן לטעמייהו.** דאמרי גבי איסר ושמן חייב דלאודועיה שדריה והוא הדין לצלוחית ורבי יהודה לטעמיה לשדורי יין ושמן ולצלוחית ביד בנו שדריה לבנו: **והאמרת לאודועיה שדריה.** ולא היה לו למסור הצלוחית לבנו של בעל הבית: **אלא אביי בר אבין ורב חנינא בר אבין דאמרי תרוייהו.** לא תוקמה לא בחנווני מוכר צלוחיות ולא בבעל הבית מוכר צלוחיות אלא הכא בצלוחית המיוחדת למדה עסקינן ונטלה חנווני מיד תינוק למוד בה לצורך התינוק ואע"ג דאבדה מדעת היא כיון שנטלה נתחייב בשמירתה עד שיחזירנה לידו של בעל הבית: כגון

עלה. דמתני' דהכא משום יאוש בעלים נגעו בה שהלוקח מפקיר אותו המילוי וקני ליה מולכ ביאוש בעלים ומיהו מן הדין הכי הוא של לוקח וגבי תרומה אע"ג דמתיאש בהן הכי הוא של תרומה ואסורה לזרים: **אריש קאי ולקולא.** דקתני גבי בעה"ב חייב להטיף לו אלא טיפין ואפי' בע"ש ואתא ר' יהודה לאקולי גבי דבע"ש מיהא פטור: **או אסיפא קאי ולחומרא.** דפטריה מ"ק לחנווני מכל וכל ואתא ר"י לאחמורי עליה דאינו פטור אלא ע"ש עם חשיכה אבל בשאר ימים חייב: **ס"ש.** דאסיפא קאי: מלאתי הגהת רבינו זקני מר' כך כן כך נראה לי. **מתני'.** **השולח את בנו**

קי א מיי' פי"א מהל' תרומות הל' טו:

קיא ב ג מיי' פי"ב מהל' שמחין ואוסרין הל' ב סמג עשין פב טוש"ע מ"מ סי' קפח סעיף ב:

ד מיי' פי"ד מהלכות מכירה הל' יד סמ"ג עשין פב טוש"ע מו"מ סי' קפו וסי' ר סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר ר' אבהו אמר רבי יודגן משום יאוש: (ב) שם אלא צלוחית כל"ל ותיבת שבר נמחק: (ג) רשב"ם ד"ה משום יאוש וכו' אבל גבי תרומה: (ד) ד"ה מלאתי וכו' ומי שמפרש. נ"ב וכ"ל לפי פירוש זה אלא נדפסין במשנה ופונדיון בידו וכך היא גירסת הרי"ף והרא"ש: (ה) בא"ד וא"ת הא דתנייה לפונדיון במתניתין דידן לא אולך יש לומר שכן דרך: (ו) ד"ה ומודים וכו' מייב הס"ד ואמ"כ מתמיל בגמרא ה"נ וכו' ישנים בשלמא הד"א: (ז) ד"ה לבקרה לבודקה אם שלימה: (ח) ד"ה ע"מ לבקרו לנדקו: (ט) תוס' ד"ה הלוקח וכו' לכך פטור כשנאנסו בחזרה לפי שאינו אלא שומר שכר ומדמייתי מינה סייעתא אההיא דהחזירה: (י) בא"ד שפיר סייעתא אההיא דאמתמר:

רבינו גרשום

דמיירי בה דין דמדות: הרי היא של תרומה. דמה שמיצת לא הוי דבעל הבית דלהוי חולין אלא כיון שמדד בה תרומה הרי היא תרומה המצוי. ומתני' קאמר דמוכר הוי דהיינו בעל הבית: אמר ר' אבהו התם במתני' להכי של מוכר הוי דמשום יאוש בעלים נגעו בה. שמתיאש הלוקח מאותו מצוי שאינו רצונו להמתין עד שיתמצה כולו אבל הכא בתרומה לא ידע מאן נינהו בעלים דתרומה דלייאשו מינה להכי הרי הוא של תרומה. ר' יהודה אריש קאי ולקולא דקתני רישא המוכר חייב להטיף לו ג' טיפין בכל עת מכירה ואתא ר' יהודה למימר ערב שבת עם חשיכה פטור דהיינו קולא. או דלמא אסיפא אחנויי קאי ולחומרא דר' יהודה אומר שעל מנת כן שלחו. כלומר בעל הבית פשע ששילח ביד תינוק ואבידה מדעת היא: ומודים חכמים לר"י. אע"פ שמחייבין החנווני כששיבר התינוק בחזירתו שהיה לו לחנווני להוליך מודים אם כל זמן שהצלוחית עדיין ביד תינוק ועד שחנווני מודד לתוכה נשברה פטור החנווני: בשלמא איבד את האיס'. כלומר את השמן באיסר כו' בהא פליגי דרבנן סברי לאודועי לחנווני שגר ליה ביד תינוק כדי שיביא לו החנווני עצמו בר הבאת שמן ושלח בידו כדי שיביא לו החנווני עצמו או שלוחו. ור' יהודה סבר לשדורי ממש שדרי' לתינוק ואם שפך התינוק מה פשע יש לחנווני בכך: אלא שיבר תינוק לצלוחית. אמאי מחייבי רבנן לחנווני והלא אבידה מדעת היא שעשה בעל הבית ששלחה אפילו ריקנית ביד תינוק שדרכו לשבור: אמר רב הושעיא. האי דמחייבי רבנן לחנווני בששיבר צלוחית לא בשיבר תינוק מיירי אלא בלא תינוק מיירי ובשיבר חנווני עצמו מיירי. והכא בבעה"ב מוכר צלוחיות עסקינן ובא חנווני לקנות צלוחית ונטלה על מנת לבקרה אם יפה היא ונפלה מידו ונשברה וכדשמואל דאמר כו'. לימא הא מלתא דשמואל תנאי היא דר' יהודה דפטר חנווני לית ליה דשמואל: לעולם דברי הכל היא. ובהא לא פליגי אלא במאי פליגי ר' יהודה ורבנן בצלוחית בחנווני מוכר צלוחיות עם השמן ושלח בנו אצל חנווני למוד לו באיסר שמן ובצלוחית של חנווני דהכא לא מצי למימר אבידה מדעת היא דהא לא שיגר אביו בידו שום כלי. ושיגר לו החנווני השמן עם הצלוחית ביד תינוק ושיברו. ואזדא ר' יהודה לטעמי' דאמר לשדורי השמן והצלוחית שדריה אביו ופטור החנווני. ורבנן לטעמייהו וכו': אי הכי. דכי מוקמת לה בחנווני מוכר הצלוחית: אימא סיפא ומודים חכמים לר' יהודה כו'. והאמרת דחנווני מוכר צלוחיות ולאודועיה שדריה. אי הכי מאי כל זמן שהצלוחית ביד תינוק. מאי בעי צלוחית ביד תינוק ואמאי פטור והא צלוחית דחנווני היא. אלא אביי בר אבין כו' הכא במאי עסקינן. דפליגי ר' יהודה ורבנן: כגון ששלח בעל הבית ביד בנו צלוחית למוד לו בתוכה. ונטלה החנווני מיד התינוק למוד לו לתוכה דכיון דנטלה מיד התינוק נתחייב באחריותה כדרבה דאמר רבה הכישה במקל לבהמת חבירו שהיתה תועה וברחה נתחייב באחריותה. ואם שיברה שוב התינוק בחזירה [נתחייב החנווני] לרבנן:

ו תרומות פי"ל מ"ק, **ז** רש"ל מ"ז, **ג** נדרים דף לא., **ד** ס"ל ל"ג ועיין רש"ל, **ה** ל"ל דהוי. רש"ל,

גליון הש"ס

גמרא אלא רבה ור". עי' ס"ק דף קד ע"א תוס' ד"ה רבה:

מוסף רש"י

על מנת לבקרו. ואם אין בו מוס יקחנו (ב"מ פא.) אם יפה יתן לו דמיו, ואם לאו אימזיר לו כליו (נדרים לא.). **ונאנס בידו.** שנשבר, **חייב.** לוקח לשלם לו (שם).

מכאן שייריך לעמוד הבא

הכישה. זה שאינו לפי כבודו, אם הכישה הכאה אחת להסיחה, נתחייב בה. להבדורה, הואיל והמזיל (ב"מ ק:). **כגון רב ספרא.** בשלמתא דרב אחא (שאילתא לו) והכי הוי עובדא, דרב ספרא הוה לו תפך אחד למכור ופא אחד לפניו בשעה שהיה קורא ק"ש ואמר לו תן לי התפך כך וכך דמיס ולא עגהו מפני שהיה קורא ק"ש, כסבור זה שלא היה רואה ליתנו בדמים הללו והוסיף אמר תנהו לי בכך יותר, לאחר שסיים ק"ש אמר לו טול התפך בדמים שאמרת בראשונה, שבאותן דמים היה דעתי ליתנם לך (מכות כד.). **דהתם אפשר בתשובה.** כל זמן שלא הוליד ממזר יפרוש הימנה ויתמרט, אבל מדות גזל את הרבים הוא ואינו יודע למי יחזיר, ואע"ג דקי"ל יתקן בסם לרבי רבים, לאו תשובה מעליא היא (יבמות כא.).

מוסף תוספות

א. ולהכי פרכינן הכא, דה"נ כיון שראוי לבא ליד לוקח וממדתנו הוא למה לא יזכה בו הלוקח, ופרקינן דהכא מדינא, דלוקח בעי מיהוי, אלא שהם מוותרים אותו למוכר, והיינו דאמרינן משום ייאוש בעלים נגעו בה. ריטב"א. ב. דקיי"ל עושה אדם כל גודנו תרומה. רבינו יונה. ג. לא נאבד, [ולכן]. ר"ן. ד. [דר]כין שעבכ הפונדיון לעצמו נתחייב בדמיו וחילופין, ובתשלומין גמורין נתחייב. רבינו יונה. ה. שכיון שהבעלים עצמן הניחוהו במקום שאין משתמר אין החנווני חייב להחזירה במקום המשתמר. ר"ן. ו. ולא הנאת מוכר. רא"ש נדרים לא. ז. שהשואל חייב בה עד שתבא ליד המשאיל. רש"י ב"מ פ: ח. הואיל ונהנה בשאילה מהני להיות עליה שומר שכר עד שתגיע ליד הבעלים: רש"י שם פא. ט. שאין האומן יכול להזור בו, אלא דעתו להקנותו לו לגמרי הוא משנטלו וכו', אלא אי איבעי לוקח למיהדר ביה הרשות בידו, דאמר ליה דטב מינה בעינא, אלא א"כ גמר בלבו לקנות, ובירא שמים שדובר אמת בלבו. רשב"ם. י. דכיון שבעל הבית מוכר צלוחיות מימר אמר אם ירצה יקחנה. רבינו יונה. יא. וכ"ת מ"ט לא בעי תלמודא לפרושי לסיפא הכי, לפי שאם פירשה כך לא הוה צריך ומדד החנווני לתוכה. שם.

פי' רשב"ם העקרי

וספנן. גבי מפרש תרומה שמי מדות מן המלה שאם הרכינה הבעלים למדה ונתמלה שמן בשולי הכלי הרי הוא של תרומה ונותנו לכהן ובמתני' נמי תהוי של לוקח: **הא אמר** הניחוהו במקום שאין משתמר אין החנווני חייב להחזירה במקום המשתמר.

ח תוס' ד"ה הלוקח וכו' לכך פטור כשנאנסו בחזרה לפי שאינו אלא שומר שכר ומדמייתי מינה סייעתא אההיא דהחזירה: **י** בא"ד שפיר סייעתא אההיא דאמתמר:

יא א מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

יב ב מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

יג ג מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

יד ד מיי' פי"ד מהלכות מכירה הל' יד סמ"ג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

טו ה מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

טז ו מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

יז ז מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

יח ח מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

יט ט מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

כ י מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

כא יא מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

כב יב מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

כג יג מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

כד יד מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

כה טו מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

כו טז מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

כז יז מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

כח יח מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

כט יט מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

ל כ מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

לא כא מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

לב כב מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

לג כג מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

לד כד מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

לה כה מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

לו כו מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

לז כז מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

לח כח מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

לט כט מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

מ ל מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

מא לא מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

מב לב מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

מג לג מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

מד לד מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

מה לה מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

מו לו מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

מז לז מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

מח לח מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

מט לט מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

נ מ מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

נא מא מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

נב מב מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

נג מג מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

נד מד מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

נה מה מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

נו מו מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

נז מז מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

נח מח מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

נט מט מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

ס נ מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

סא נא מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

סב נב מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

סג נג מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

סד נד מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

סה נה מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

סו נו מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

סז נז מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

סח נח מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

סט נט מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

ע ס מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

עא סא מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

עב סב מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

עג סג מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

עד סד מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

עה סה מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

עו סו מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

עז סז מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

עח סח מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

עט סט מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

פ ע מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

פא עא מיי' פי"ד מהל' מכירה הל' ד סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רי סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. וברא"ש שם סימן יגן].

פב עב מיי' פי"ד מהל' מ